

Hurmaavat Supernaiset

Näiden Supernaiesten iät voinee paljastaa. Nuorin on 76, vanhin 80 ja kolmas siltä väliltä. Monet eivät tässä iässä enää hyppää lavalle eivätkä ainakaan paljoa hetkuttele ja heittele jalkojaan. Saati sitten laulele. Supernaiset Vieno Kekkonen, Marjatta Leppänen ja Pirkko Mannola tekevät sen ja vielä hienosti ja tyylikkäästi.

Elelin musiikin suhteen kiivasta aikaa 50- ja 60-lukujen vaihteessa. Rippikoululeiriltäkin piti livistää parin kaverin kanssa läheiselle tanssilavalle kuuntelemaan sen ajan staraa.

Seurattiin paljon omaa Yleisradiotamme, mutta kiinnostavimmat jutut tulivat Radio Luxembourgista. Paikallinen merirosvoradio Radio Nord sinnitteli myös parisen vuotta, kunnes viranomaiset estivät sitä rappeuttamasta nuorisoa.

Opin ensimmäiset sanat ja sanonnat niin saksaksi kuin englanniksikin iskelmistä. Saksaan muuttanut italialainen Caterina Valente hurmasi. Toinen kova sana oli britti Petula Clark. Näiden ja muiden lauluja äänitettiin kelamankalla. Sitten nauhaa sahattiin edestakaisin sanojen oppimiseksi. Sellaiset hitit kuin Rote Rosen werden blüh'n ja This Is My Song tallentuivat ROM-muistiin.

Noihin aikoihin lähes kaikista ulkomaisista suosikeista levytettiin pika pikaa suomalaiset laulut. Taustoja ostettiin sellaisenaan, ja omat sanat laulettiin niiden päälle. Vaikka suomennokset olivat kautta linjan hienoja, ne tuntuivat alkuperäisten rinnalla hassuilta.

Supernaiset saapuivat Saloon, kolmanteen konserttiinsa. Ohjelmisto periytyy ajalta, jolloin ryhmän kolmantena lauloi edesmennyt Brita Koivunen. Marjatta Leppänen tuli tilalle, ja se vähän näkyy. Muutamia tahattomia kömmähdyksiä sattui. Ne kuitattiin tokaisemalla, että kun haluaa kovasti laulaa, tulee joskus sisään vähän väärään aikaan.

Iskelmän kulta-aikaan yhtyeet lauloivat yleensä unisonoa. Supernaiset perustaa esittämisenä stemmalauluun, tosin aika yksinkertaiseen. Tämä on hyvä veto! Vaikka se tuntuu joskus hieman vaikealta, kokeneet leidit kyllä osaavat. Luulen, että hyvällä säestyksellä on tässä ratkaiseva rooli. Myös Beatlesit poikkesivat aikanaan kilpailijoistaan laulamalla rokkia stemmassa.

Supernaisten sävelin pääsi mukavalle matkalle puolen vuosisadan takaiseen iskelmämusiikkiin. Laulamista paistoi kokemus, näkemys ja nautinto. Oli eletty ne ajat. Ei tietysti voinut lähteäkään harhailemaan, koska suurin osa loppuunmyydyn konsertin yleisöstä oli sen ajan musiikin parhaita asiantuntijoita.

Esiintyjien otetta kuvaa mukavasti pikku episodi, joka sattui noin varttitunti alusta. Vieno Kekkonen pyysi hieman lisää valoa saliin, että näkisi paremmin yleisön ilmeet ja eleet. Toviin ei tapahtunut mitään. Sitten joku marssi näyttämön editse salin toiseen reunaan, löysi katkaisimen ja himmeähköt valot syttyivät.

Kevyen musiikin konserteissa soitto vahvistetaan useimmiten järjettömän lujalle. Etenkin kitarabasson soinniton jumputus ärsyttää. Basisteista kiertää monia vitsejä viritysnapin kiertelystä volyyminapin sormeiluun. Basisti haluaa kuulostaa kovimmalta.

Supernaisia säesti Mika Siekkisen johtama trio, jossa ei ollutkaan jumppabassoja. Taitava basisti Hannu Rantanen soitti kuin sooloa ja varasti kontrabassollaan aika ajoin pääosan. Kuinka paljon täyteläisempää soitanto onkaan, kun vaivaudutaan raahaamaan paikalle kunnan läskibasso. Muutenkin trion äänitasapaino oli erinomainen.

pajen